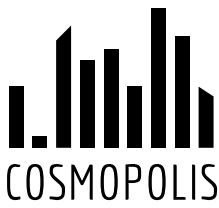

BESTSELLER PŘELOŽENÝ DO VÍCE NEŽ 50 JAZYKŮ

DÍVKA VE VLAKU

PAULA
HAWKINS

DÍVKA
VE VLAKU

PAULA
HAWKINS

Přeložila Věra Klásková

Copyright © Paula Hawkins, 2015
Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2026
Translation © Věra Klásková c/o DILIA, 2026
Cover photography © Pixabay.com / driesel

ISBN 978-80-271-5687-0

Věnováno Kate

Je pochována pod bílou břízou, kousek od staré železniční trati a její hrob označuje hromádka kamení, malý *cairn* – nic víc, na mou duši. Nechtěla jsem k místu jejího posledního odpočinku vábit pozornost, ale zase jsem ji nemohla nechat jen tak, bez jakékoli památky. Bude tam spát v pokoji, rušit ji nebude nikdo a nic, žádné zvuky až na ptačí zpěv a rachot projíždějících vlaků.

Jedna straka pro smutek je, druhá pro radost, třetí dívku znamená. Třetí dívku znamená. Na té třetí jsem se zasekla, prostě se nedokážu hnout z místa. Hlava mi bobtná zvuky, ústa mám plná krve. Třetí dívku znamená. A já ty straky slyším, chechtají se, vysmívají se mi chraplavým skřehotáním. Příval. Zlý příval. Už je vidím, černě se rýsují proti slunci. Nejsou to ptáci, ale cosi jiného. Někdo se blíží. Někdo na mne mluví. *Teď se koukni! No jen se koukni, k čemu jste mě dohnali!*

Rachel

Pátek 5. července 2013

Ráno

Vedle kolejí se válí hromada šatstva. Světlemodrá látka – snad košile – schumlaná s čímsi špinavě bílým. Nejspíš to bude smetí, náklad, který kdosi potají vyklopil do lesíka u náspu, zarostlého suchými křovisky. Možná zde ty hadry nechali technici, kteří pracovali na této části trati – bývají tu ostatně dost často. Anebo by to mohlo být něco docela jiného. Matka mi říkávala, že mám příliš bujnou fantazii; Tom to ostatně tvrdil také. Nemůžu si pomoci: stačí, když zahlédnu tyhle rozházené hadry, umazané tričko nebo lichou botu, a nemyslím na nic jiného než na tu druhou do páru a na nohy, jež do nich patřily.

Vlak sebou cukne a s vrzáním a skřípěním se zase rozjíždí, takže mi hromádka oděvů mizí z dohledu a my se dál ztěžka šineme směrem k Londýnu rychlostí svižného rekreačního běžce. Někdo na sedadle za mnou vzdychne, čímž vyjádří bezmocné rozčilení; osobní vlak v 8.04 z Ashbury na Eustonské nádraží je zkouškou trpělivosti i pro ostříleného dojíždějího. Cesta by měla trvat padesát čtyři minut, ale to se podaří jen vzácně: tento úsek trati je starý, zchátralý, věčně ho sužují problémy se signalizací a nekonečné opravy.

Vlak se plazí dál; drkotá podél skladišť a vodáren, mostů a hal, podél skromných viktoriánských domků, jež se ke kolejím otáčejí zády.

S hlavou opřenou o okno sleduji, jak se ty domky míhají okolo mě jako ve filmovém záběru. Vidím je tak jako nikdo jiný; z tohoto zorného úhlu je nevidají dokonce ani jejich majitelé. Dvakrát denně se mi na chvíličku naskýtá pohled do jejich života. Když vidím cizí lidi v bezpečí jejich domovů, svým způsobem mě to uklidňuje.

Někomu zvoní telefon – nevhodně veselá, optimistická melodie. Dotyčnému trvá dlouho, než hovor přijme, takže přístroj někde nedaleko vyzvání pořád dokola. Cítím, jak se ostatní dojíždějící na sedadlech vrtí, šustí novinami, klovaří do počítačů. Vlak se v zatáčce kymácí a kolébá; zpomaluje, poněvadž se blíží k návěstidlu, kde je červená. Snažím se nezvedat oči, snažím se číst noviny, které mi cestou do nádražní budovy kdosi strčil zdarma do ruky, ale slova se mi před očima slévají do jediné šmouhy, můj zájem nic neupoutává. V duchu stále vidím tu haldu šatstva, opuštěně ležící u železničního náspu.

Večer

Když zvednu k ústům plechovku, vybublá z ní předem namíchaný gin s tonikem. Je štiplavý a chladný, je to chuť mé vůbec první dovolené s Tomem v rybářské vesnici na baskickém pobřeží v roce 2005. Ráno jsme vždycky plavali půl míle na ostrůvek v zátocce a milovali se na tajných, skrytých plážích; odpoledne jsme pak vysedávali v baru a popíjeli silný, hořký gin s tonikem a přitom pozorovali, jak na písčínách, které odhalil odliv, hrají hejna plážových fotbalistů chaotické zápasy, při nichž každé mužstvo čítá snad pětadvacet hráčů.

Znovu jsem usrkla; plechovka už je napůl prázdná, ale to nevadí, koneckonců, v igelitce u nohou mám ještě další tři. Je pátek, takže se necítím provinile, že piju ve vlaku. Zaplaťpánbůh za pátek! Zábava začíná.

DÍVKA VE VLAKU

Čeká nás prima víkend, říkají všichni. Nádherné slunné dny, obloha bez mráčku. Za starých časů bychom asi vyrazili ke corlyskému lesu, obloženi věcmi na piknik a novinami, a celé odpoledne bychom proleželi na dece tečkované slunečním světlem a popíjeli víno. Snad bychom uspořádali grilovačku s kamarády anebo si vyšli k *Růži*, kde bychom se usadili na zahrádce a tváře by nám během odpoledne červenaly od slunce a alkoholu stále víc, až bychom se nakonec do sebe zavěšení dopotáceli domů a tam usnuli na kanapi.

Nádherné slunné dny, obloha bez mráčku, není se s kým bavit, není co dělat. Žít tak, jak žiju právě teď, bývá horší v létě, kdy je dlouho světlo, málo konejšivé tmy a všichni se věčně motají venku a jsou hnusně, agresivně šťastní. Člověka to vyčerpává; cítí se mizerně, poněvadž se sám toho rojení neúčastní.

Před sebou mám víkend, čtyřicet osm prázdných hodin, které musím nějak přetlouct. Znovu zvednu ke rtům plechovku, ale už v ní nezbyla ani kapka.

Pondělí 8. července 2013

Ráno

Je to úleva, být zase ve vlaku v 8.04. Tedy ne že bych se nemohla dočkat, až mi zase v Londýně začne pracovní týden – vlastně se mi do Londýna nijak zvláště nechce. Chci se jen povalovat na měkkém, prohýbajícím se sedadle, cítit, jak se oknem line dovnitř sluneční teplo, vnímat, jak se vagon houpe dopředu a dozadu a dopředu a dozadu v chlácholivém rytmu kol, jež ujíždějí po kolejkách. Radši budu tady a budu koukat na domy u trati. Radši budu tady než kdekoli jinde. Skoro kdekoli.

Zhruba v půlce cesty je na této vlakové lince vadná signalizace. Alespoň předpokládám, že musí být vadná, protože tady skoro

pokaždé máme červenou. Prakticky denně tady zastavujeme, někdy jen na pár vteřin, jindy na celé minuty. Když sedím jako obvykle ve vagonu D a vlak na tenhle signál zastaví, což je téměř vždycky, naskýtá se mi perfektní výhled na můj oblíbený domek u trati: na číslo patnáct.

Číslo patnáct se do značné míry podobá ostatním domům lemu-
jícím tento úsek trati: půlka viktoriánského patrového dvojdomku s úzkou, dobře udržovanou zahradou, která se svažuje asi dvacet stop až k plotu, za nímž se prostírá několik metrů země nikoho oddělující dům od kolejí. Tenhle dům znám nazpaměť. Znam každou cihlu, znám barvu záclon v ložnici v patře (jsou béžové, s tmavomodrým vzorečkem), vím, že se z okenního rámu koupelny loupe barva a na střeše napravo chybí čtyři tašky.

Vím, že za teplých letních večerů obyvatelé tohoto domu, Jason a Jess, občas vylezou z velikého stahovacího okna, aby se mohli uvelebit na provizorní terase na prodloužené střeše nad kuchyní. Jsou dokonalý pár – pár snů. On je dobře stavěný brunet, silný, ochrani-
telský, vlídný typ. Úžasně se směje. Ona patří k těm drobným že-
nuškám, je to krasavice s bledou pletí a nakrátko ostříhanými blond
vlasy. Má křehkou postavu, ostré lícní kosti poseté sprškou pih, pů-
vabnou čelist.

Zatímco trčíme u semaforu, hledám ty dva. Jess sedává po ránu mnohdy venku, především v létě, a pije kávu. Když ji tam tak někdy vidím, mám dojem, jako by viděla i ona mne, cítím, jako by opěto-
vala můj pohled, a nejradši bych jí zamávala. Jsem příliš nesmělá. Jasona tak často nevidám, zdržuje se kvůli práci hodně mimo dům. Ale i když tam zrovna nejsou, přemýšlím, co asi dělají. Třeba si dnes ráno udělali volno a Jess leží v posteli, zatímco Jason chystá snídani, nebo si šli spolu zaběhat, protože to by k nim tak sedělo. (S Tomem jsme dřív o nedělích společně běhávali, a abychom se mohli držet bok po boku, musela jsem oproti svému normálnímu tempu trochu přidat

a on zase o polovinu zpomalit.) Možná, že Jess v pokoji pro hosty v patře maluje, anebo jsou spolu ve sprše, ona se opírá rukama o dlaždičky a na bocích má jeho ruce.

Večer

Jsem mírně natočená k oknu, zády k ostatním cestujícím, a otvírám jednu z minilahviček Chenin Blanc, které jsem koupila v kiosku na Eustonském nádraží. Víno sice není vychlazené, ale ujde. Trochu si naliju do plastového kelímku, zašroubuju uzávěr a lahvičku si strčím do kabelky. Pít ve vlaku v pondělí je poněkud méně přijatelné, pokud ovšem člověk nemá společnost, což já nemám.

V těchto vlacích jsou povědomé obličejce, lidi, které vídám týden co týden a kteří jezdí sem tam. Poznávám je a oni nejspíš poznávají mne. Nevím však, zda mě vidí takovou, jaká doopravdy jsem.

Je krásný večer, je teplo, ale nepřilíš dusno, slunce se pustilo do lenivého sestupu směrem za obzor, stíny se dluží a světlo právě začalo leštit koruny stromů dozlato. Vlak rachotí po kolejích, okolo Jasonova a Jessina domu prosvištíme, mihnou se mi před očima jen jako jednolitá šmouha večerního jasu. Občas je uvidím z této strany trati, ale nestává se to často. Pokud v protisměru zrovna nic nejede a pokud cestujeme dostatečně pomalu, někdy je zahlédnu venku na terase. A když se mi to nepovede – jako dnes –, tak si je představuju: Jess sedí s nohama na stole, v ruce skleničku vína, Jason stojí za ní a ruce má položené na jejích ramenou. Umím si představit dotek jeho rukou, jejich uklidňující, ochrannou tíhu. Čas od času se přistihnu, že si snažím vybavit, kdy naposled jsem zažila jakýkoli smysluplný fyzický kontakt s jiným člověkem, i kdyby se jednalo o pouhé objetí či srdečný stisk ruky, a moje srdce sebou škubne.

Úterý 9. července 2013

Ráno

Ta hromada šatstva z minulého týdne je u trati pořád a vypadá ještě zaprášeněji a opuštěněji. Kdesi jsem četla, že když do člověka narazí vlak, může z něj strhnout oblečení. Smrt způsobená vlakem, to není nic neobvyklého. Prý takhle zemřou dvě až tři stovky lidí do roka, tedy co dva dny alespoň jeden. Nejsem si jistá, v kolika případech jde o náhodu. Když vlak tohle místo zvolna míjí, bedlivě se dívám, zda na šatech není krev, ale žádnou nevidím.

Vlak zastaví jako vždycky na signál. Vidím Jess, jak stojí na terase před francouzským oknem. Na sobě má šaty s pestrým vzorkem, je bosa. Dívá se přes rameno do domu; snad se baví s Jasonem, který chystá snídani. Zatímco se vlak pomaloučku rozjíždí, dál upírám oči na Jess, na její domov. Ostatní domy v sousedství vidět nechci. A především nechci vidět ten, který stojí o čtyři vedle – ten, který kdysi býval můj.

Pět let jsem bydlela v Blenheimské ulici číslo dvacet tři, byla jsem bláznivě šťastná a přitom dočista zoufalá. Nedokážu se dnes na ten dům podívat. Byl to můj první domov, ne obydlí mých rodičů ani byt, který jsem sdílela s jinými studenty, ale první opravdu *můj* domov. Nedokážu snést pohled na něj. No, vlastně ano, dokážu, snesu ho, chci a nechci ho snášet, pokouším se ho snést. Každý den si říkám: Nekoukej se tam! A každý den se na něj kouknu. Nemůžu si pomoci, i když tam vlastně není nic, co bych chtěla vidět, a všechno, co tam uvidím, mě raní. I když si živě pamatuju, co to se mnou dělalo, když jsem jednou zvedla oči a postřehla, že z ložnice v patře zmizely rolety z krémového lněného plátna a nahradilo je cosi v něžně růžovém, miminkovském odstínu; i když si dosud pamatuju bolest, kterou jsem cítila, když jsem uviděla Annu, jak zalévá keře růží u plotu, v tričku, jež jí těsně obepíná vzduché břicho; tehdy jsem se kousla do rtu, až mi vytryskla krev.

Pevně mhouřím oči a počítám do deseti, patnácti, dvaceti. Tak, už je pryč, už nic neuvidím. Vjíždíme do nádraží ve Witney a vzápětí ho zase opouštíme, vlak začíná nabírat na rychlosti, zatímco předměstí vplývá do špinavého severního Londýna a místo řadových domků před námi defilují mosty počmárané graffiti a prázdné budovy s vytlučenými okny. Čím víc se blíží Eustonské nádraží, tím jsem nervóznější, tlak se stupňuje: jakýpak bude dnešní den? Napravo od kolejí, asi pět set metrů před vjezdem do nádraží stojí ohavná přízemní betonová barabizna. Na její zeď kdosi nakreslil šipku ukazující směrem k nádraží a připsal k tomu: CESTA KONČÍ. Pomyslím na ten uzlík hadrů u trati a mám pocit, jako by se mi stahovalo hrdlo.

Večer

Vlak v 17.56, kterým večer jezdím, je trochu pomalejší než ten ranní – jízda trvá hodinu a jednu minutu, takže trvá o celých sedm minut déle, přestože tento spoj nestaví v žádných dalších stanicích. Nevadí mi to, jelikož nechvátám ani ráno do Londýna, ani večer zpátky do Ashbury. O Ashbury tu vlastně ani nejde, i když je samo o sobě dost hrozné, je to město nově vzniklé v šedesátých letech minulého století, které se jako zhoubný nádor rozrůstá v srdci Buckinghamshiru. Není lepší ani horší než tucet jiných měst podobného stříhu: centrum plné kaváren a obchodů s mobilními telefony a filiálkami JD Sports, obkroužené pásem předměstí, za nímž se rozkládá hájemství multiplexu a supermarketu Tesco. Bydlím ve vcelku pěkném, vcelku novém paneláku, který stojí tam, kde se obchodní srdce města začíná rozplizávat do obytných čtvrtí, ale můj domov to není. Mým domovem je ten viktoriánský domek u trati, jehož jsem byla spolumajitelkou. V Ashbury nevlastním byt, dokonce nejsem ani nájemnicí – jsem pouhou podnájemnicí, která obývá druhou ložničku v Cathyině bezvýrazném, nenápadném dvojpodlažním bytě.

S Cathy jsme se kamarádily na vysoké. Kamarádkami jsme vlastně byly jen tak napůl, nikdy jsme se zvláště nesblížily. V prváku bydlela Cathy na koleji naproti mně a studovaly jsme stejný obor, takže se z nás v těch prvních náročných týdnech přirozeně staly spojenky, dokud jsme se obě neseznámily s lidmi, s nimiž jsme toho měly více společného. Od prváku jsme se moc nevidaly a po ukončení studia jsme se už nesetkávaly skoro vůbec, jen tu a tam na něčí svatbě. Jenomže když jsem se ocitla v nouzi nejvyšší, Cathy měla náhodou k dispozici volný pokoj – bylo to rozumné řešení. Byla jsem skálopevně přesvědčená, že to bude jenom na pár měsíců, nanejvýš na půl roku, a beztak jsem netušila, co jiného dělat. V životě jsem nebydlela sama, od rodičů jsem se stěhovala rovnou ke spolubydlícím a časem k Tomovi, takže mě ta představa vylekala. Souhlasila jsem tedy. A už je to téměř dva roky.

Není to nijak *hrozná*. Cathy je milá takovým tím rázným způsobem a člověka nutí, aby to vzal jako bernou minci. Poznávací znamení: je milá. Je to základní rys Cathyiny osobnosti, kterému její okolí musí vzdávat hold poměrně často, bezmála denně, což bývá únavné. Není to ale tak zlé – u spolubydlící si umím představit horší výstřelky. Ba ne, pokud jde o životní situaci, v níž jsem se nově ocitla (pořád ji беру jako novou, ačkoli už trvá dva roky), mě neštve Cathy, a dokonce ani Ashbury: deptá mě, že nejsem svou vlastní paní. V Cathyině bytě se stále cítím jako host, který užuž přepadává do škatulky *Nevítaný*. Cítím to v kuchyni, kde při vaření večere zápolíme o místo. Cítím to, když vedle Cathy sedím na kanapi, zatímco ona pevně svírá dálkový ovladač. Jediný prostor, který vnímám jako doopravdy můj, je moje přecpaná mrňavá ložnice, kde se dá sotva projít mezi dvojitou postelí a stolem. Mám tam sice pohodlí, ale není to místo, kde by si člověk přál být, a tak se radši zdržuju v obýváku nebo u kuchyňského stolu, celá nesvá a bezmocná. Ztratila jsem vládu nad vším, dokonce i nad prostorem ve vlastní hlavě.

Středa 10. července 2013

Ráno

Je čím dál větší horko. Sice máme sotva půl deváté, ale už je dusno, ve vzduchu se tetelí vlhkost. Toužím po tom, aby se strhla bouřka, jenže obloha je nestydatě čistá, vodnatě bleděmodrá. Setru si pot z horního rtu. Škoda, že jsem si zapomněla koupit lahev s vodou.

Dnes ráno Jasona ani Jess nevidím, a cítím prudké zklamání. Je to hloupé, já vím. Dychtivě obhlížím dům, není však nic vidět. Dole jsou roztažené závěsy, ale francouzské okno mají zavřené – od skla se odráží slunce. Zavřené je i stahovací okno v patře. Jason bude nejspíš v práci. Podle mého je lékař, snad pracuje pro jednu z těch organizací v cizině. Pořád je na telefonu, v šatníku sbalenou tašku; v Íránu vypukne zemětřesení nebo někde jinde v Asii udeří tsunami, a Jason všeho nechá, popadne tašku a během pár hodin už stojí na Heathrow, připravený letět, kam je třeba, a zachraňovat životy.

Pokud jde o Jess, podle šatů s odvážnými vzory, tenisek značky Converse i podle jejího půvabu a držení těla hádám, že pracuje v módním průmyslu. Anebo v hudebním, případně v reklamě – asi bude vizážistka nebo fotografka. Taky umí dobře malovat, má takový umělecký šmrnc. Úplně ji vidím v pokoji nahoře: burácející hudba, otevřené okno, velikánské plátno opřené o zeď a ona se štětcem v ruce. Vydrží tam až do půlnoci; Jason ví, že když Jess pracuje, nemá ji rušit.

Ve skutečnosti ji samozřejmě nevidím. Nevím, jestli maluje ani jestli se Jason umí krásně smát, netuším, zda má Jess nádherné lícní kosti. Stavbu její kostry odsud nedokážu rozeznat a Jasonův smích jsem jaktěživa neslyšela. Nikdy jsem ty dva neviděla zblízka, protože dokud jsem žila v sousedství, ještě tam nebydleli. Přistěhovali se až potom, co jsem před dvěma lety odešla. Nevím přesně kdy. Mám dojem, že jsem si jich začala všimnat asi před rokem a postupem času pro mě nabyli na důležitosti.

Neznám vlastně ani jejich jména, a tak jsem si je musela pojmenovat sama. On je pro mě Jason, poněvadž je pohledný jako nějaká britská filmová hvězda, ne jako Depp nebo Pitt, spíš jako Firth či Jason Isaacs. A jméno Jess zní dobře se jménem Jason a hodí se i k té ženě. Sluší jí – je stejně hezké a bezstarostné jako ona. Tvoří pár, tvoří tým. Troufám si říct, že jsou šťastní. Jsou tím, čím jsem bývala i já, jsou Tom a já před pěti roky. Jsou tím, co jsem ztratila, jsou vším, co chci být.

Večer

Nepohodlně těsná blůza, která se mi napíná přes prsa, má v podpaží fleky a já cítím, jak se mi ta vlhká místa lepí k tělu. Svědí mě oči a krk. Dnes večer si nepřeju, aby cesta trvala dlouho; toužím být doma, svléknout se a zalézt do sprchy, být někde, kde na mě nikdo nemůže civět.

Dívám se na muže, který sedí naproti mně. Je zhruba mého věku, tedy asi pětatřicetiletý, tmavé vlasy mu na skráních šedivější. Na sobě má oblek, ale sako si sundal a přehodil si ho přes vedlejší sedadlo. Před sebou má otevřený MacBook tenký jako papír. Píše pomalu. Na pravém zápěstí má stříbrné hodinky s velkým ciferníkem – budou asi drahé, snad je to značka Breitling. Kouše se zevnitř do tváře. Možná je nervózní. Nebo jen hluboce zamyšlený. Píše důležitý e-mail kolegovi do New Yorku anebo pečlivě koncipuje vzkaz na rozchodnou pro přítelkyni. Zničehonic vzhledne a podívá se mi do očí; přelétne pohledem mě i lahvičku vína, které stojí přímo přede mnou na stolku. Odvrátí zrak. Così ve výrazu jeho úst prozrazuje nechuť. Připadám mu nechutná.

Už holt nejsem to děvče co kdysi. Přestala jsem být žádoucí, svým způsobem jsem odpudivá. Nejde jen o to, že jsem přibrala a obličej mám oteklý od pití a nedostatku spánku: spíš jako by lidé viděli, že jsem celkově utrpěla nějakou újmu, čtou mi ji z tváře, z držení těla, z toho, jak se pohybuju.

Když jsem si minulý týden šla večer dolů pro sklenici vody, vyslechla jsem, co si v obýváku povídala Cathy se svým přítelem Damienem. Stála jsem na chodbě a špicovala uši. „Je osamělá,“ říkala zrovna Cathy. „Dělám si o ni vážně starosti. Když je člověk furt sám, moc mu to nesvědčí.“ Pak dodala: „Nenašel by se někdo u tebe v práci? Anebo v ragbyovém klubu?“ Damien opáčil: „Pro Rachel? Neblbni, Cath. Takhle zoufalej snad není nikdo.“

Čtvrtek 11. července 2013

Ráno

Tahám se za náplast na ukazováčku. Je mokrá, protože se mi namočila, když jsem dnes ráno vymývala hrnek od kávy; připadá mi lep-kavá, upatlaná, ačkoli ráno byla čistá. Nechci si ji odlepovat, protože jsem se řízla dost hluboko. Když jsem večer přišla domů, Cathy byla pryč, a tak jsem si skočila do krámu pro dvě lahve vína. Vypila jsem první a pak mě napadlo, že bych mohla využít toho, že je Cathy mimo dům, a připravit si steak a omáčku z červené cibule a jako přílohu salát. Chutné, zdravé jídlo. Při krájení cibule jsem se řízla do prstu. Musela jsem si to jít ošetřit do koupelny, pak jsem si na chvíli lehla a na nepořádek v kuchyni zkrátka zapomněla, poněvadž jsem se probrala až kolem desáté a slyšela jsem, jak si Cathy s Damienem povídají a on říká, že je to hnus, nechat v kuchyni takový binec. Cathy šla za mnou nahoru, tiše zaťukala na dveře a pootevřela. Strčila dovnitř hlavu a zeptala se, jestli jsem v pořádku. Omluvila jsem se, aniž jsem věděla, za co se vlastně omlouvám. Prý se nic neděje, ale nemohla bych být tak hodná a jít tam drobet poklidit? Na prkýnku je krev, místnost smrdí po syrovém mase a na lince trůní steak, který začíná pomaloučku zelenat. Když mě uviděl Damien, ani nepozdravil, jen zakroutil hlavou a oddupal nahoru do Cathyiny ložnice.

Jakmile šli oba na kutě, vzpomněla jsem si, že jsem nevypila tu druhou lahev, a tak jsem ji honem otevřela. Sedla jsem si na kanape a dívala se na televizi; zvuk jsem měla ztlumený, abych je nerušila. Nepamatuji si, na co jsem koukala, ale v určité fázi jsem se musela cítit osamělá, šťastná nebo tak něco, protože jsem si zatoužila s někým promluvit. Potřeba navázat kontakt mě načisto udolala – a zavolat jsem neměla komu. Zbýval jedině Tom.

Nechtělo se mi mluvit s nikým jiným než s ním. Podle záznamu na telefonu jsem mu volala čtyřikrát: ve 23.02, 23.12, 23.54 a 00.09. Z délky hovorů jsem usoudila, že jsem mu nechala dva vzkazy. Snad to i zvedl, ale nevzpomínám si, že bych s ním mluvila. Vybavuje se mi jen to, jak jsem mu nechávala první zprávu; mám dojem, že jsem ho jen prosila, ať mi cinkne. A tohle jsem asi namluvila i do toho druhého vzkazu, což by ještě docela šlo.

Vlak drkotavě zastaví u červeného návěstidla a já zvednu oči. Na terase sedí Jess s hrnkem kávy. Chodidly se opírá o stůl, hlavu má zakloněnou a sluní se. Zdá se mi, že za ní rozeznávám stín – někdo se tam pohybuje: Jason. Zatoužím ho vidět, alespoň zahlédnout jeho pohledný obličej. Přeju si, ať vyjde ven, stoupne si za Jess, jak to mívá ve zvyku, a políbí ji na temeno.

Nevyšel a Jess hlavu zase sklonila. Dnes jako by se pohybovala nějak jinak: je těžší, sklíčená. Snažím se silou vůle přimět Jasona, aby šel ven za ní, ale vlak sebou škubne a vyrazí kupředu, a po Jasonovi pořád ani vidu, ani slechu; je sama. A teď se přistihnu, jak se bezmyšlenkovitě dívám přímo do svého domu, a nedokážu odvrátit pohled. Francouzské okno je otevřené, do kuchyně proudí světlo. Nemůžu říct – doopravdy nemůžu –, zda tohle všechno vidím, nebo si to jen představuju: skutečně ta ženská stojí u dřezu a myje nádobí? Skutečně má na kuchyňském stole takové to hopsací dětské sedátko, v němž si hoví holčička?

Zavírám oči, nechám tmou houstnout a rozlézat se, dokud se smutek

nepromění v cosi horšího: ve vzpomínku, v záblesk paměti. Kdepak, nebylo to tak, že bych Toma jen žádala, ať mi zavolá zpátky. Teď si vybavuju, jak jsem plakala. Řekla jsem mu, že ho pořád miluju a vždycky ho milovat budu. *Prosím tě, Tome, prosím tě, musíme si promluvit. Stýská se mi po tobě.* Ne, ne, ne, ne, ne, ne, ne.

Musím se s tím smířit, nemá smysl před tím zavírat oči. Celý den mi bude pod psa, bude to na mě doléhat ve vlnách – bude to silnější, pak slabší, pak opět silnější –, žaludek se mi bude svírat v návalech hanby, budu zmučeně rudnout v obličejí a zavírat oči, jako by to celé mohlo tímhle způsobem zmizet. A po celý den si budu říkat: Tohle přece ještě není to nejhorší, ne? Už jsem v životě provedla horší věci: upadla jsem na veřejnosti nebo jsem na ulici ječela na cizího člověka. Ano, horší bylo, když jsem na letní grilovačce ztrapnila manžela tím, že jsem řvala urážky na ženu jednoho z našich kamarádů. Horší bylo, když jsme se jednou v noci s Tomem servali a já jsem se po něm ohnala golfovou holí, až jsem na chodbě před ložnicí sčísla ze zdi kus omítky. Horší bylo, když jsem se po tříhodinovém obědě znovu objevila v práci a vrávorala přes kancelář, zatímco se všichni dívali a Martin Miles si mě vzal stranou: *Myslím, že bys asi měla jít domů, Rachel.* Jednou jsem četla knihu, kterou napsala bývalá alkoholička; popisovala tam, jak provozovala orální sex se dvěma různými muži, s nimiž se právě seznámila v restauraci na rušné londýnské ulici. Četla jsem to a říkala si: *Takhle zlé to zas se mnou není.* Tohle je hranice, za kterou nejdu.

Večer

Celý den jsem přemýšlela o Jess. Nedokázala jsem se soustředit na nic jiného než na to, co jsem viděla dneska ráno. Proč jsem měla pocit, že je něco špatně? Na tu dálku jsem přece nemohla rozeznat, jak se tváří, ale když jsem se na ni dívala, cítila jsem, že je sama. Ba co hůř: že je osamělá. Snad to tak opravdu bylo, třeba se Jason skutečně vydal

někam do tropických zemí zachraňovat lidské životy. A Jess se po něm stýská, strachuje se o něj, i když ví, že tam jet musel.

Samozřejmě, že se jí po něm stýská – stejně jako mně. Je tak laskavý a silný, právě takový, jaký by manžel měl být. A on a Jess jsou partneři. Přece to vidím, na první pohled je mi to jasné. Jeho síla, to ochranné stínění, které z něj číší, ještě neznamená, že Jess je slabá. Je zkrátka silná jinak: dělá intelektuální skoky, nad nimiž Jasonovi obdivně klesá čelist. Umí říznout do živého, rozpitvá problém a analyzuje ho dřív, než by jiný stihl říct dobrýtro. Na večírcích ji Jason často drží za ruku, přestože jsou spolu mnoho let. Navzájem se respektují, neshazují se.

Dnes večer se cítím vyčerpaná. Jsem naprosto střízlivá. Jsou dny, kdy mi bývá tak mizerně, že musím pít, kdežto jindy je mi tak zle, že pít nemůžu. Dneska se mi při pomyslení na alkohol obrací žaludek. Střízlivost ve večerním vlaku je však dost náročná: cítím mravenčení v puse, oči mě svědí, do koutků se mi vpila řasenka.

V kabelce mi zabzučí telefon, až nadskočím. Dvě dívky sedící na protější straně vagonu se podívají na mě a pak na sebe se šibalským úsměvem. Nevím, co si o mně myslí, ale nic dobrého to nebude. Když sahám pro telefon, srdce mi buší ostošest. Víím, že ani tohle nebude žádná sláva: nejspíš mi volá Cathy a mile mě požádá, jestli bych si pro dnešek nemohla dát od chlastu pauzu. Anebo matka: příští týden bude v Londýně, zastaví se u mě v kanceláři a můžeme jít spolu na oběd. Kouknu se na displej: Tom. Na vteřinu zaváhám a pak to zvednu.

„Rachel?“

Těch prvních pět let, co jsme se znali, jsem nikdy nebyla Rachel, vždycky jen Rach. Někdy mi říkal Shelley podle té herečky, poněvadž věděl, že to nesnáším, a při pohledu na to, jak jsem sebou podrážděně cukla, se rozesmál a ani já se nakonec smíchu neubráníla. „Rachel, to jsem já.“ Mluvil ztěžka, znělo to unaveně. „Poslechni, s tímhle musíš přestat, rozumíš?“ Nic na to neříkám. Vlak zpomaluje a už jsme

skoro naproti mému někdejšímu domu. Nejradši bych mu řekla: *Pojď ven, jdi si stoupnout na trávník, ať tě vidím!* „Prosím tě, Rachel, takhle to dál nejde, nemůžeš mi pořád volat. Musíš se dát nějak do kupy.“ V krku mám knedlík; je tuhý, hladký a nehybný jako oblázek. Nedokážu polknout. Nedokážu promluvit. „Rachel? Jsi tam? Víím, že se ti nevede valně, a je mi tě líto, fakt, ale... Pomocť ti nemůžu a ty neustále telefonáty Annu vážně rozčilují. Rozumíš? Už ti nemůžu pomocť. Dej se k Anonymním alkoholikům nebo tak něco. Prosím tě, Rachel! Dneska po práci se stav u Anonymních alkoholiků.“

Strhnu si z prstu špinavou náplast a hledím na bledé, zvrásněné maso pod ní; u nehtu mi zaschla krev. Palcem pravé ruky zaryju do ranky a znovu ji rozervu. Bolest je prudká a žhavá. Zajíknu se. Z rány mi začne téct krev. Děvčata na protější straně vagonu mě sledují bezvýraznými pohledy.

Megan

O rok dříve

Středa 16. května 2012

Ráno

Slyším vlak přijíždět; znám ten rytmus nazpaměť. Při výjezdu z nádraží v Northcote nabírá rychlost, a když překodrcá zatáčku, začne zpomalovat, z pravidelného rachotu se stává rozostřené dunění a pak se občas ozve skřípot brzd, jak souprava zastaví pár set yardů od domu na červenou. Káva na stole mi vychladla, ale mně je rozkošně teplo a jsem příliš líná, než abych se namáhala jít si pro další hrnek.

Někdy se ani nekoukám, jak vlaky projíždějí – jen poslouchám. Jak si tu tak po ránu sedím se zavřenýma očima, na víčkách oranžové horké slunce, mohla bych být klidně kdekoli. Mohla bych být na pláži na jihu Španělska. Mohla bych být v Itálii na Cinque Terre, v těch hezkých barevných domcích a ve vlcích, které převázejí turisty sem tam. Mohla bych být zase zpátky v Holkhamu, v uších by mi zněl vřískot racků, na jazyku bych cítila sůl a pŕlmíli ode mne by po rezavých kolejích projížděl strašidelný vlak.

Dneska souprava nezastavuje, zvolna se šine okolo. Slyším cvakat kola na výhybkách a málem cítím, jak se vagon houpe. Obličeje

cestujících nevidím; sice vím, že jsou to jen ti, kdo dojíždějí na Eustonské nádraží a chystají se usednout ke stolům v kancelářích, ale to mi nebrání ve snění: sním o exotičtějších putováních, o dobrodružství na konci trati a ještě dál. V duchu stále cestuju zpátky do Holkhamu; je sice zvláštní, že na to za jiter, jako je to dnešní, pořád myslím s takovou něhou, tak toužebně, ale co naplat, je to tak. Vítr v trávě, široká břidlicová obloha nad dunami, polorozbořený barák zamořený myšmi, plný svíci a špíny a muziky. Teď mi to připadá jako sen.

Cítím, že mi srdce bije trochu moc prudce.

Slyším na schodech kroky. Volá na mě jménem.

„Nechceš ještě kafe, Megs?“

Kouzlo je porušeno. Jsem vzhůru.

Večer

Je mi zima, protože se zvedl vánek, a zároveň teplo, protože mám v martini na dva prsty vodky. Sedím venku na terase a čekám, až Scott přijde domů. Hodlám ho přesvědčit, aby mě vzal na večeři k Italovi na Kingly Road. Už jsme tam nebyli sakra dlouho.

Dneska jsem toho moc neudělala. Měla jsem si vyřídit přihlášku na kurz barvení látek na St. Martin's College. Opravdu jsem se do toho pustila a zrovna jsem pracovala dole v kuchyni, když vtom jsem zaslechla křičet nějakou ženu; dělala hrozný hluk – až jsem myslela, že venku někoho vraždí. Vyběhla jsem na zahradu, ale nic nebylo vidět.

Přesto jsem ji pořád slyšela, bylo to protivné, měla fakt řezavý a zoufalý hlas, který mi zalézal do morku kostí. „Co to děláte? Co to s ní děláte? Dejte mi ji, koukejte mi ji dát!“ Zdálo se, že to trvá celou věčnost, i když to nejspíš bylo jen pár vteřin.

Uháněla jsem po schodech nahoru, vylezla ven na terasu a mezi stromy zahlédla u plotu zahrady o pár domů dál dvě ženy. Jedna z nich křičela – anebo možná obě – a měly s sebou dítě, které také z plna hrdla řvalo.

Napadlo mě zavolat policii, ale pak se to všechno nějak uklidnilo. Ta uječená ženská zaběhla do domu i s miminkem. Druhá zůstala venku. Utíkala nejdřív k budově, klopýtla, ale udržela se na nohou a potom jen bloumala po zahradě. Dost divné! Bůh ví, co se tam dělo. Větší vzrušení jsem nezažila po celé týdny.

Teď, když už nechodím do galerie, mi moje dny připadají prázdné. Po galerii se mi opravdu stýská. Stýská se mi po klábosení s umělci. Dokonce se mi stýská i po všech těch otravných fajn mamkách, které se tam stavovaly, v ruce kelímek ze Starbucks, aby mohly brejlit na obrazy a vykládat kámoškám, že jejich malá Jessie, která je teprve ve školce, umí kreslit daleko líp.

Někdy mám pocit, jako bych se bezděky snažila vystopovat někoho z těch starých časů, ale pak mě napadne: O čem bych si s ním teď asi tak povídala? Vždyť by v té šťastně vdané paničce z předměstí někdejší Megan ani nepoznal... Tak či onak nemůžu riskovat, že bych se ohlížela zpátky – to je dost špatný nápad. Počkám, až skončí léto, a pak si začnu hledat práci. Zdá se mi, že je škoda tyhle dlouhé letní dny promarnit. Něco si najdu, buď tady, nebo jinde. Určitě.

Úterý 14. srpna 2012

Ráno

Přistihla jsem se, jak stojím před skříní a snad posté zírám na věšák s krásnými šaty, na tu perfektní garderobu manažerky malé, avšak špičkové umělecké galerie. Nic z toho se nehodí pro *chůvu*. Proboha, stačí, když slyším to slovo, a chce se mi zvracet! Oblékám si džíny a tričko, vlasy stáhnou do ohonu. Má to vůbec význam, takhle se čančat, když mám strávit celý den s miminem?

Mašíruju do přízemí a přitom napůl lačním po konfliktu. V kuchyni Scott připravuje kávu. Se širokým úsměvem se ke mně obrátí, takže

se mi v tu ránu zlepší nálada. Znovu našpulím rty do pousmání. Scott mi podá kávu a políbí mne.

Nemá smysl klást tohle za vinu jemu, protože to byl můj vlastní nápad. Dobrovolně jsem se nabídla jako pečovatelka lidem odvedle. Tenkrát jsem si myslela, že by to mohla být zábava. Naprostá šílenost, fakt. Určitě jsem se zbláznila – nuda, zvědavost, pomatenost. Chtěla jsem to u nich vidět na vlastní oči. Myslím, že mě tohle napadlo poté, co jsem ji slyšela rvát venku na zahradě, a chtěla jsem zjistit, co se děje. Tedy ne že bych se jich na to ptala, samosebou. To se přece nedělá, že ano?

Scott mě povzbuzoval; když jsem to navrhla, byl v sedmém nebi. Domnívá se, že když se budu motat kolem nemluvnat, probudí se ve mně mateřské pudy. Vlastně to funguje právě naopak: když jsem od nich odešla a utíkala domů, nemohla jsem se dočkat, až se svléknu, vrhnu se pod sprchu a smyju ze sebe dětský pach.

Toužím po dobách, kdy jsem pracovala v galerii – upravená a načesaná jsem se s dospělými bavila o umění, o filmech nebo naprosto o ničem. Naprosto nic by bylo o stupeň výš než moje stávající hovory s Annou. Kristepane, ta je ale pitomá! Člověk má dojem, že kdysi dávno snad měla co říct sama za sebe, ale teď se všechno točí jen kolem dítěte: Je maličké dost teplo? Není jí moc teplo? Kolik mlíčka vypila? A přitom se odtamtud Anna nehne, takže se většinou cítím jako páté kolo u vozu. Mám přece za úkol hlídat dítě, zatímco Anna odpočívá – aby si mohla dát pauzu. Mimo chodem, pauzu od čeho? Taky je podivně nervózní. V jednom kuse vnímám, jak přešlapuje a všelijak se vrtí. Škubne sebou pokaždé, když jede vlak, nadskočí, když zazvoní telefon. Děti jsou tak choulostivé, vidíte? říká. Nemůžu s ní než souhlasit.

Odcházím z domova a těžce se vleču těch padesát yardů po Blenheimské ulici k jejich domu. Žádné bujné poskakování ode mě nečekejte. Dneska mi neotvírá Anna, ale její manžel Tom. Má na sobě

oblek a boty a chystá se do práce. To kvádru mu sluší. Není sice tak hezký jako Scott, je menší a bledší, a když se na něj člověk koukne zblízka, vidí, že má oči trochu moc blízko u sebe, ale nevypadá špatně. Blýskne po mně širokým úsměvem ve stylu Toma Cruise a vzápětí je pryč. Zůstávám tam jen já a ona a dítě.

Čtvrtek 16. srpna 2012

Odpoledne

Praštila jsem s tím!

Cítím se daleko líp. Tedy pokud je to vůbec možné. Jsem svobodná!

Sedím na terase a čekám na vlak. Nebe nade mnou je černé, vláštovky vykružují smyčky a vrhají se střemhlav k zemi, vzduch ztěžkl vláhou. Asi tak za hodinu bude doma Scott a já mu to musím povědět. Chvilku se bude vztekat, ale já už mu to vynahradím. A nehodlám dřepět celé dny doma: už mám plán. Mohla bych si udělat kurz fotografování nebo si najmout stánek na tržišti a prodávat šperky. Mohla bych se naučit vařit.

Ve škole mi kdysi jeden učitel řekl, že jsem hotová mistryně se-
bepředělávek. Tenkrát jsem nevěděla, jak si to mám vykládat, myslela jsem si, že to na mě zkouší, ale od té doby se mi tohle označení začalo líbit. Uprchlíci, milenka, manželka, číšnice, ředitelka galerie, chůva, a navrch ještě pár postav v mezičase. Takže: kým že se chci stát zítra?

Vlastně jsem neměla v úmyslu s tím praštit, ale ta slova se mi prostě vydrala z pusy. Seděli jsme u kuchyňského stolu, Anna s dítětem na klíně a Tom se zrovna pro něco vrátil, takže tam byl taky a pil kávu. A mně to najednou připadalo směšné, zdálo se mi, že vůbec nemá smysl, abych tam byla. Ba co hůř: měla jsem nepříjemný pocit, jako bych jim lezla do soukromí.

„Našla jsem si jiné místo,“ řekla jsem, aniž bych o tom zvláště přemýšlela. „Takže už sem nebudu moct chodit.“ Anna po mně šlehla očima – myslím, že mi nevěřila. Pronesla jen: „Ach, to je ale škoda!“ Můžu poctivě říct, že to nemyslela vážně. Zdálo se, že se jí ulevilo. Dokonce se mě ani nezeptala, co je to za místo, což bylo štěstí, protože jsem neměla připravenu přesvědčivou lež.

Toma to zjevně poněkud překvapilo. Řekl: „Bude se nám po vás stýskat.“ I tohle však byla lež.

Jediný, koho to skutečně zklame, bude Scott, a proto musím vymyslet, co mu nakukám. Nejspíš mu povím, že po mně Tom vyjel. Tím to bude uzavřená věc.

Čtvrtek 20. září 2012

Ráno

Je těsně po sedmé, venku je chladno, ale stejně je to nádhera, jak všechny ty zelené, prostydlé proužky zahrad, naskládané vedle sebe, čekají, až se k nim od kolejí připlazí prstíčky slunečního svitu a probudí je k životu. Jsem tady nahoře už pár hodin; nemůžu spát. Nespala jsem celé dny. Tohle nenávidím, nenávidím nespavost nejvíc ze všeho: člověk jen leží, mozek mu šrotuje, tik, tik, tik, tik. Všechno mě svědí. Chci si oholit hlavu.

Chci se dát do běhu. Chci se vydat na výlet v kabrioletu se staženou střechou. Chci jet k pobřeží – k jakémukoli. Chci se projít po pláži. Se starším bratrem jsme se chystali podnikat velkolepé vyjížďky. Měli jsme všelijaké plány, Ben a já. No, byly to spíš Benovy plány – Ben byl snilek. Chystali jsme se jet na motorkách z Paříže na Azurové pobřeží nebo celou cestu podél amerického pobřeží Tichého oceánu, od Seattlu po Los Angeles; chystali jsme se vydat ve stopách Che Guevary z Buenos Aires do Caracasu. Možná, že kdybych tohle všechno

uskutečnila, neskončila bych tady a nelámala bych si hlavu, co dělat dál. Anebo bych naopak skončila právě tady, ale byla bych dokonale spokojená. Jenže se samozřejmě neuskutečnilo nic, protože se Ben nikdy nedostal ani do Paříže, dokonce ani do Cambridge. Zemřel na dálnici A10; lebku mu rozdrtila kola kamionu s návěsem.

Každý den se mi po něm stýská. Schází mi nejvíc ze všech. V mém životě, přímo uprostřed mé duše, po něm zeje velikánská díra. Je možné, že právě odsud to všechno začalo. Sama nevím. Nevím ani, zda je kořenem všeho opravdu Benova smrt anebo spíš to, co se stalo od té doby. Víím jenom, že v jedné chvíli jsem v pohodě, život je fajn a nic mi neschází, a vzápětí už se nemůžu dočkat, až vypadnu, jsem úplně rozhozená a unikám a uhýbám.

Tak a je to: mám sjednanou schůzku s psychoterapeutem! Mohlo by to být dost ujeté, ale taky by to mohla být legrace. Vždycky jsem si říkala, že je asi docela sranda, když je člověk katolík, protože může napochodovat ke zpovědi, ulehčit svému svědomí a má někoho, kdo řekne, že mu odpouští, snímá z něj všechny hříchy, takže je zase čistý jako nepopsaný list.

Tohle pochopitelně není úplně totéž. Jsem trochu nervózní, ale poslední dobou nejsem schopná vůbec usnout, takže Scott na mě naléhá, ať tam zajdu. Řekla jsem mu, že mi dělá potíže mluvit o takových věcech i s lidmi, které *znám* – sotvaže o tom dokážu mluvit s vámi. Ačkoli tohle není tak docela pravda. Vy totiž nemůžete říct *ani slovo*. Chudák Scott! Neví ani polovic. Miluje mě, až mě to bolí. Nevím, jak to dělá. Já bych se zbláznila!

Něco ale podniknout musím a tohle mi alespoň vzdáleně připomíná čin. Když došlo na lámání chleba, ukázalo se, že všechny plány, které jsem měla – kurzy fotografování a vaření –, jsou trochu nesmyslné, jako bych si hrála na skutečný život, místo abych ho doopravdy žila. Potřebuju si najít něco, co *musím*, něco, co nelze od diskutovat. Neumím být jen manželka. Nechápu, jak tohle někdo

zvládne: manželka nemá na práci nic jiného než čekat. Čeká, až chlap přijde domů a bude ji milovat. Anebo si najde něco, čím by se mohla rozptýlit.

Večer

Pořád čekám. Schůzka měla začít před půlhodinou, a já tu pořád trčím, sedím v čekárně, listuju starším číslem *Vogue* a pohrávám si s myšlenkou, že se zvednu a odkráčím. Víím, že se návštěva lékaře může protáhnout, ale že by to tak chodilo i u terapie? Z filmů jsem nabyla dojmu, že tihle člověka bez milosti vykopnou v okamžiku, kdy hodiny odtikají zaplacených padesát minut. Hádám ale, že Hollywood zřejmě nepopisuje ten druh terapeutů, s nimiž se setkáváme v rámci Národní zdravotní služby.

Užuž se chystám oznámit recepční, že už jsem se dost načekala a odcházím, když vtom se otevřou dveře ordinace a stane v nich velmi vysoký štíhlý muž, který se tváří omluvně a podává mi ruku.

„Paní Hipwellová, moc se omlouvám, že jsem vás nechal čekat,“ říká a já se na něj usměju a odpovím, že se nic nestalo, a v té chvíli mám pocit, že bude všechno v pořádku, protože jsem v jeho společnosti sotva minutu, a už se cítím klidná.

Dělá to ten hlas. Měkký a tichý. S lehkým přízvukem, který jsem očekávala, protože tenhle muž se jmenuje doktor Kamal Abdic. Odhaduju, že mu bude něco přes třicet, i když s tou neuvěřitelnou pleťí barvy temného medu vyhlíží velice mladistvě. Dotek jeho rukou bych si dokázala představit; jako bych ty dlouhé křehké prsty přímo cítila na těle.

Nemluvíme spolu o ničem zásadním, jde jen o úvodní schůzku, takže vedeme takové ty seznamovací řeči. Ptá se mě, jaké mám potíže, a já mu vykládám o návalech paniky, o nespavosti, o tom, že bývám tak vyděšená, že v noci jen ležím a bojím se usnout. Chce, abych mu pověděla víc, ale ještě nejsem připravená. Ptá se, jestli užívám drogy